

18. Szám.

kelet napja

zlés, megfej-
hivatalba.
k szől (elő-
alás, bekötő-
megrendelése)
tőhöz.
ltó színü, se

ra.
ben járatos

llandó czime
Lap" szer-

: magára
Aggyelembé,
vegyülvén.
F. b.

JA.

sen! Mert a
ó. Rezsónék
nytes Keresz-
Dezsőre. —
ár mely föl-
küldheti be
k a rejtvény
May Imre.
izitani valót
hátra, mint
s közöld ve-
lik, meg is
gilletődéssel
hogy téged
ha mielőbb
va Erzsike.
ammal éljek
tes! Méltán
rejtvényed is
an.

atni Guber

DR.

ten.

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

UTAZÁS. (Lásd a 293. lapon.)

LXII. köt. 19. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. május 11-én.

PISTA ÖRÖKSÉGE.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

IV. Az erdei ház.

MA DÉLUTÁN kikocsikázom, Pista! Te is velem jöhetsz, ha akarsz, mondá Horváth ur. Természetesen Vigyáz is meg van híva, tette hozzá mosolyogva.

Pista már majd nem egy hete volt Tagányon, de a környékből nem látott semmit sem, kivéve azokat a helyeket, melyeket délelőtti sétái alkalmából meglátogatott. Ezért igen örült, mikor délután a kocsi-ból szemlélhette a fenyves erdőkkel borított festői vidéket. Körülbelül egy órai kocsizás után meglátta utjok célját, egy kis fehér házat, mely egyedül állott egy széles domb-oldalon.

— Ebben a házban egyik bérlőm lakik, és a ház mellett artézi-kutat furatok, mondá Horváth ur. A bérlő már meglehetősen öreg ember és igen mogorva. Az árendát sem fizeti rendesen; örülnék, ha megszabadulnék tőle. Most csak azért megyek oda, mert a mérnök kéretett, hogy fontos ügyben jöjjenek ki hozzá. Kissé rejtélyes üzenet volt, hát sietek a kérésnek eleget tenni.

Közben elértek a házhoz. Horváth ur és Pista kiszállottak. A kocsi-zörgésre a házból hatalmas ember lépett ki. Vagy ötven éves lehetett; arczáról le lehetett olvasni a ravaszságot és az erőszakosságot.

— Jó napot Vörös! Hol dolgoznak embereim? Már látom, ott azon a dűlön. Majd oda megyek hozzájuk. Addig is mutassa meg ennek az urfinak a házat. Nagyon érdeklődik az ilyen tanyák iránt.

Vörös kelletlenül belé egyezett ugyan, de csak bevezette Pistát a házba. A fiu meg

volt lepve. Azt hitte, hogy szegényes berendezésű szobákat fog látni, és e helyett régi tölgyfa-butorok, kényelmes karszékek álltak a lakásban. Pista udvariasan megcsodált mindent, azután kifutott, hogy Horváth urral találkozzék. Mikor közeledett hozzá, meghallotta ezen szavakat:

— Jegyezze meg, hogy akár mi történnik, ne mondja meg neki, hogy vizet talált, míg vissza nem jövök. Az ő nagybátyja beszélt így. Itt vagy már? szölt aztán, hogy Pistát meglátta. Indulhatunk. De előbb Vörössel kell szólnom egy szót.

— Reményelem, hogy most, miután a kut elkészült, már használhatom, szölt Vörös, Horváth urhoz közeledve.

— Sajnálom, még nem, szölt emez. A kut még nem elégít ki engem. Megparancsoltam azonban embereimnek, hogy furjanak egy-két más helyen is. A héten újra erre fordulok, hogy megtudakoljam az eredményt. Van egy barátom, aki nálam tartózkodik és ért az ilyen dologhoz, azt majd magammal hozom.

Pista csodálkozva nézett Horváth úrra. Meghallotta azokat a szavakat, melyeket az imént mondott a munkálatok vezetőjének.

— De én nem akarom, hogy továbbra is bolonddá tartsanak! kiabálta dühösen a bérlő. Nem akarom, hogy földéimet felássák és elrontsák. Mért nem használhatnám a kutat most? Tudom, hogy elég vizet ad, csak el akarják tagadni.

Még tovább is folytatta volna zsörtölődését, de az öreg ur oly haragosan nézett rá, szemei úgy villogtak, hogy a bérlő elhallgatott.

A kocsihoz mentek. Egy ideig csendesen haladtak, de azután Pista megszözlalt:

— Azt hittem, hogy soha sincs látogató a kastélyban.

— Nincs is. Hogy jössz erre a gondolatra? Elhagyottnak érzed talán magad? kérdezte Horváth ur.

— Dehogy! felelé Pista és elvörösödött. Csak azt hallottam, hogy amidőn a

mérnöknek szólt urambátyám, látogatót emlegetett.

— Na, ez csak amolyan képzeletbeli eltérés volt, felelte Horváth ur. Sohasem láttam még azt az urat és jól meg is kell majd fizetnem, hogy eljőjön. De fiu, annyit mondok, hogy senki előtt, még Török

KICSI, GÖMBÖLYDED LÁNYKA ÁLLT ELŐTTE. (Lásd a 292. lapon.)

előtt sem szabad ezt szóvá tenned. Nem akarom, hogy beszéljenek róla.

Pista megígérte. Nem is szakította félbe többé nagybátyját. Csak-hamar a város szélehez értek, ahol egy kényelmesnek látszó szép ház előtt megálltak. A ház nagy kert közepéből világlott ki.

— Menj be a kertbe fiam és ott várj engem. Üzleti ügyben van dolgom Török urral, szólt Horváth ur és bement a házba.

Pista szót fogadott. Sétálni kezdett a kertben. Érdeklődve nézegette a szép virágokat. Egyszerre megállt, mert teljesen váratlan látvány tárult elébe.

Kicsi, gömbölyded lányka állt előtte. (Lásd a képet a 291. lapon.) Mint ha csak a föld alól bujt volna ki. A kis lány jó kedvű és bizalom keltő arczu volt. Nem is habozott sokáig és megszólította Pistát:

— Hogy vagy, te fiu? Akarsz velem játszani? kérdezte, minden féltékenység nélkül. Én a Török nagypapa unokája vagyok. Hát te ki vagy, te fiu?

— Nem tudtam, hogy itt vagy, szólt Pista, aki lányokkal szemben mindig bátor-talan volt. Ha tudtam volna, nem jöttem volna ide. Nem szeretem a kis lányokat.

— Én sem! szólt a kis lány. Nagyon sajnálom, hogy annak születtem; de nagypapa azt mondja, hogy azon már nem lehet segíteni. Nem az én hibám, hát játszhatnál velem egy kicsit. Majd megmutatom neked a föl nem födözött föld-részt.

— Mit tudsz te a föl nem födözött föld-részekről? kérdezte Pista.

— Most még nem sokat, de ha nagy leszek, sokat fogok utazni. Hát te mi leszel, ha megnősz?

Most már Pista is jobban fölmelegedett és elmondta a kis lánynak az ő jövődö-beli terveit. Nagyon megbarátkoztak. Pista elbeszélte, hogy látogatóban van Horváth urnál és sokat mesélt a kastély környezetéről.

— Ugy-é te: egyszer majd oda vezetsz? szólt a kis leány kérve. Gyere el értem, te kedves fiu. Meglátod, nem leszek terhedre.

— Nem lehet. A kis lányok mindig megfáznak, vagy elszakgatják a ruhájokat vagy összekeverik, vagy sirnak és akkor én kapok ki.

— De hiszen nagypapa sohasem szid meg senkit!

— Nem lehet no! Most pedig elmegyek a kocsizhoz, mert azt hiszem, Török ur és a nagybátyám már végeztek, szólt Pista. Mit csinálsz te? Elment az eszed? kiáltá, midön látta, hogy a mellettük elfolyó patakba a kis lány bele ült, nyugodtan ott maradt és ki sem akart onnan jönni.

— Csak azért ültem bele a vízbe, hogy megmutassam, hogy nem bánom, ha a ruhámat összekeverem is és hogy nem fogok kikapni.

Pista egy darabig komolyan nézte a kis lányt, de azután a jelenet nevetséges volta annyira megragadta, hogy hangos kacajra fakadt.

— Fene kis lány vagy te, igazán! Gyere ki no a vízből. Nem bánom, hát elmegyek értted.

A kis leány gyorsan kimászott a patak-ból és elvezette Pistát a házig. Itt Török urral találkoztak.

— Itt vagy Pista? Nagy bátyád hazament és megengedte, hogy itt uzsonnál nálunk. De te Manczi, mit csináltál a ruháddal? fordult a lucskos kis lány felé.

— A patakban ültem, nagypapa, válaszolta Manczika.

— Milyen döreség! szólt nagyapja. Siess be a házba és egyszeribe ruhát válts.

Manczika diadalmas pillantást vetett Pistára, aztán bement a házba, Pistát egyedül hagyva az ő öreg barátjával.

(Folytatása következik.)

UTAZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

*Igy ni Böske: indulhatunk!
Messzi, messzi, messzi utra,
Tán egész az üveg-hegyig,
Vagy legalább Dunán-tulra!*

*Megnézzük a kakas-várat,
Ezüst fát és arany almát,
S megnézzük a tündéreknek
Napsugaras birodalmát.*

*Bizony Bös kém, most az egyszer
Kimulatjuk jól magunkat!
Tudni-illik, ha odáig
Elhajthatom csónakunkat.*

*Ám, ha közbe elfáradunk,
S evezőm már gyöngén tartom:
Akkor, Bös kém, mit tehetünk?
Kiszállunk a tulsó parton!*

*Benézünk majd nagy-anyóhoz,
Megigértük ugyanis mára:
Legalább így szavunk tartjuk
S ott maradunk uzsonnára.*

*Ott is van ám alma bőven!
Hogy nem arany, mit sem térszen;
Megesszük mi ugyanis Böske,
Kivált, ha bor-izü létszen.*

*Kakas-vári utazásra
Hosszu időt minek szánjunk?
Hiszen, hogy ha nála vagyunk,
Kakas-várnak fittyet hányunk!*

*Nagy-anyónál száz-szorta jobb,
Nagy-anyónál szebb is százszor!
Most hát, Böske, hozzá megyünk,
S kakas-várba talán másszor.*

Roboz Andor.

FOGAS KÉRDÉSEK.

(Megfejtésük a 304. lapon.)

1.
Erdőn nő, parton születik, vízben él.
Mi az?
2.
Fehér ház, nincs ajtaja, benne pompás
lakoma. Mi az?
3.
Ereszen nő, furcsa fa:
A hegye lefelé,
Gyökere fölfelé.
4.
Melyik madárból lesz szerszám, ha az
első betűjét elhagyjuk.

A D O M Á K.

Félre-értés.

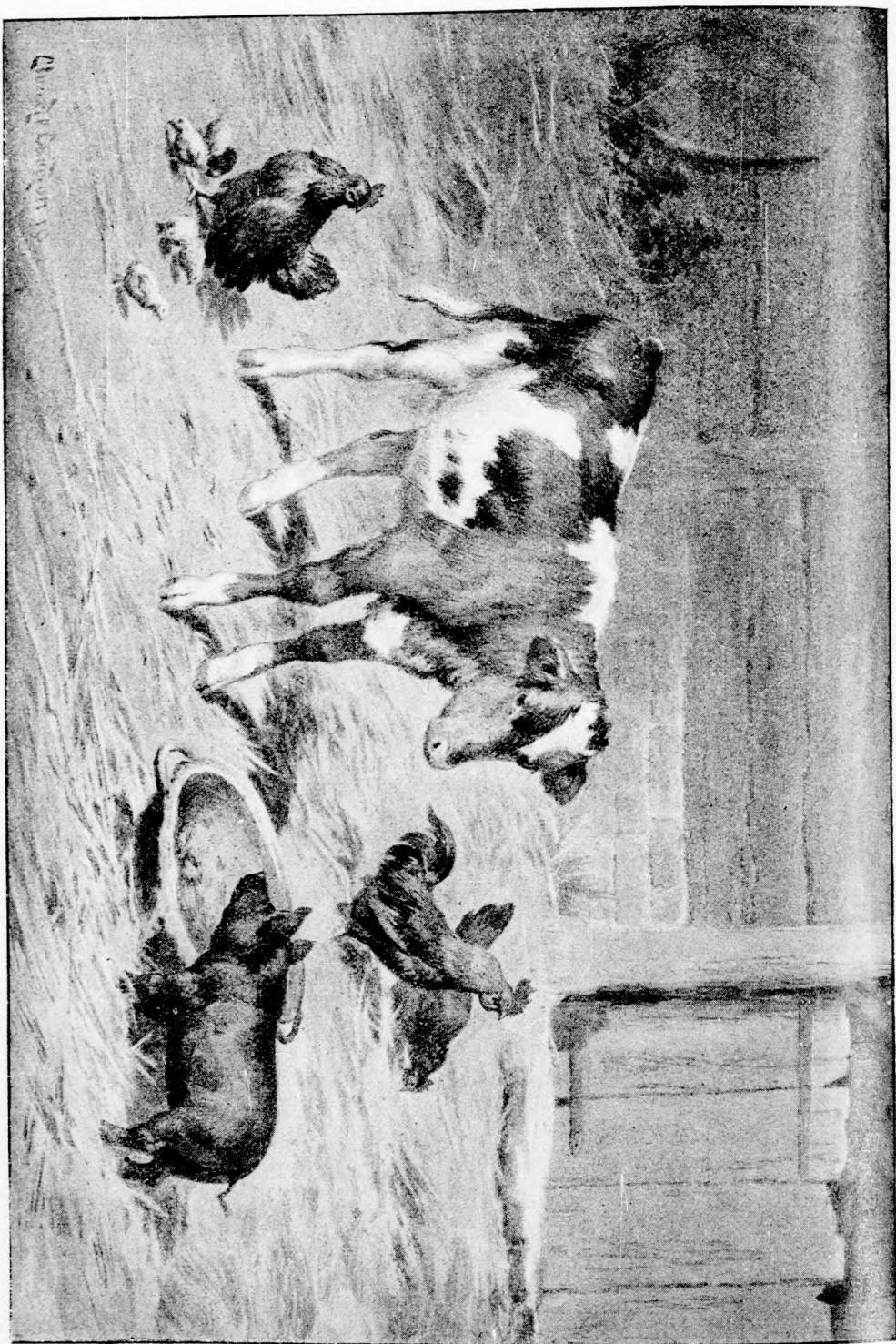
- Bácsi, micsoda maga?
- Állat-festő vagyok fiam.
- Es milyen állatokat fest?
- Oroszlánt, tigrist.
- És azok engedik magukat befesteni?

*

Furcsa étel.

- Vendég: Mi jó enivalója van?
Pinczér: Hideg felvágott.
Vendég: Jó az?
Pinczér: Melegen ajánlom.
Vendég: Hát akkor hozzon hideg fel-
vágottat melegen.

MEZAVART EBLD. (Lásd a 295. lapon.)

MEGZAVART EBÉD.

(Képpel a 294. lapon.)

*Mancsi malacz szörnyen éhes,
Az ebédet akarná.
Enne is már, ha a boczi
Nem gyötörné, zavarná.*

*De a boczi incselkedve
Ugrat egyre eléje,
S mikor mancsi nyelne egyet,
Nagyokat bög feléje.*

*Szegény mancsi! Éhen hal meg,
Ha ez így tart sokáig.
Pedig pedig jó moslékban
Gázolhatna bokáig.*

*Mit csináljon? Mit csináljon?
Köny csillog már szemiben,
Fájdalmában sohajt egyet
S így szólal meg szelíden:*

*»Boczi koma! Nem illik az,
Amit teszel én velem!
Rég jól-laktál, én pedig itt
Borzalmasan éhezem.*

*Egy a gazdánk, egy a házunk!
Komám vagy és testvérem...
Mit akarsz hát? Nincs-e szived?
Hidd el bátyám, nem értem!*

*Legyünk, boczi, jó barátok.
Mig itt együtt élhetünk.
Hiszen úgy is minden perczen
A haláltól felhetünk.*

*Jól tudod, hogy gazdánktól függ
Életünk és halálunk —
Élvezzük hát azt a kis jót,
Mit a földön találunk.*

*Ne rontsuk meg egymás kedvét,
Ne ugrass hát elébem!
Hadd költsem el békességben,
Az én rövid ebédem*.*

*... Boczi koma röstelkedik,
S be is vallja magának:
Igaza van mancsi koma
Minden egyes szavának.*

*Előddalog szégyenkezve,
Mancsi pedig ebédel,
S arra gondol, hogy a gyöngé
Sokat ér el eszével.*

Andor diák.

EGY FRANCZIA NYELVMESTER
OROSZORSZÁGBAN.

 MI kormányzóságunkban, Szamarában, körülbelül száz versztnyire¹ minden civilizált szomszédtól, lakik egy falusi köznemes család. Semmi műveltségük nem lévén, az volt a becsvágyuk, hogy legalább három gyermeküket francziára taníttassák. Kérésükre küldtek is Moszkvából egy párisi nevelőt, mert hogy különösen arra helyezték szult, hogy a három gyermek a párisi kiejtést sajátítsa el. A tanító ur kellemes külsejű fiatal ember volt, aki első megjelenésével a család minden tagjának megnyerte tetszését.

Miután hosszabb idő óta tartózkodott már Oroszországban, az orosz nyelvvel megbarátkozott annyira, hogy a szülőkkel és gyermekekkel néhány szót válthatott.

A gyermekek rövid idő multán nagy haladást tettek a franczia nyelvben s a jó szülők örömmel hallgatták őket. Előbb dadogtak, aztán csicseregtek, később már egészen elsajátították az igazi párisi kiejtést. A szülők bizony fájlalták, hogy ők nem szereztek meg ezt a szép nyelvet, de hát legalább az örökösök úgy fognak beszélni, mint ha a Szajna partján születtek volna.

Igy mult el egy év.

Egy szép napon, már nem tudom mi okból, látogatást tettem ennél a derék családnál. Nagy öröm volt az egész házban. A tanár nem volt otthon; a környéken vadásztatott valahol. Az első köszön-

¹ Verszt = 3500 láb. F. b.

tések után az anya, aki csak úgy égett a vágytól, hogy a gyermekeit megbámul-tassa, a következőket mondta nekem:

— Ön, Vladimir Alexandrovics, nem is tudja még, hogy az én gyermekeim olyan jól beszélnek francziául, mint az igazi párisiak. Jertek elő csak s francziául kérdezzétek meg Vladimir urtól: mit csinálnak az ő kedves gyermekei?¹

A három gyermek, aki legkevésbé sem volt félénk, elkezdett beszélni, gagyogni, hadarni... de bizony az ő beszédükből nem értettem meg egy árva szót sem. Eközben a szülők majd felfalták őket a szemeikkel. Milyen ficzkók! Lám a kis hunczutok nem is keresgélnek sokáig a szavakat.

— Mit szól ehhez, kitünő barátunk és szomszédunk, Vladimir Alexandrovics?

— Hitemre mondom, nem értek egy szót sem a gyerekek beszédéből!

— Lehetetlen! mondá az édes anyjuk. Talán önnek tulságos gyorsan is beszélnek? Lassabban gyermekeim! Érthetően ejtsetek ki minden szót; Vladimir urnak ritkán van alkalma francia beszédet hallani. Nosza! Beszéljete hát, de ne rohanvást.

— Pcsó, pcsí, pcsu. Biriki, beriki, biroukou, tcsi, tcsá!

Ez mind, amit megértettem beszédükből.

— Ah! mondám, micsoda tréfa ez? Milyen ördögi nyelven beszélnek ezek a gyermekek?

— Feleljetek már édes tubiczáim! biztatá őket az édes anyjok.

— Feleljünk? kérdezek ezek. De hát mire? Hiszen nem is értjük, mit kérdez tőlünk a bácsi.

¹ Az oroszoknál a társas életben ismerősök között nem divik az »uram« és »asszonyom« megszólítás. Ilyenkor az urak és nők keresztnévhez hozzá fűzik az apát, amit ők többre néznek az urazásnál. Tehát: »Vladimir Alexandrovics« anyyi, mint »Sándor fia Vladimir.« Az orosz és szerb »vics«, a dán »sen« (Andersen) az angol »fiz« (Fiz-Jerald) a német »Sohn« (Mattisson, Mendelson) s a magyar »fi« (Pálfi, Bánffy, Péterfi — v. Petőfi — Dessewffy stb.) szintén erre vezethetők vissza. F. b.

— Én nem értem őket és ők sem értenek engem, magyaráztam ki a dolgot. Még pedig annál az egyszerű oknál fogva, mert ők nem beszélnek francziául.

— Mit? Nem tudnak francziául? Ők, akik több mint egy éve tanulnak egy jeles tanítónál! Beszéljete no gyermekeim!

És azok beszéltek is, hogy:

— Beriki, toutouki, tcsokokó, lulula, tcsi, tesu, tcsá!

— Soha ez a zagyvalék nem volt francia, mondám nevetve. Kedves szomszéd Gavril Gavrilovics és asszonyom Ivanovna: önöket bizony rászédtek!

A szülők megneheztek, tán meg is sértődtek, a gyermekek sirva fakadtak, s nem tudom, hogyan s mire fordul a dolog, ha ebben a perczen nem nyit be a nevelő ur. A gyermekek neki rontottak, s a maguk érthetetlen nyelven szaporán kerepeltek. Bizonyára azt közölték vele, hogy én azt mertem állítani, hogy ők... nem beszélnek francziául!

A tanító ur sápadozott, roppant zavarba jött és vissza akart vonulni. Kijelentette oroszul, hogy nagyon fáj a feje s kénytelen lepihenni.

— Beszéljen csak vele francziául, kedves Vladimir Alexandrovics, biztatá az anya erősen nyugtalankodva.

— Franciaországnak melyik részéből való kegyed, és növendékeit milyen nyelvre tanította ön?

A tanító ur, aki előbb halovány lett, most elvörösödött s szótlán maradt, míg végre hirtelen elhatározással oroszul felelt:

— Uram, én nem értem amit kérdez tőlem, mert az igazat megvallva: nem vagyok francia és nem ismerem ezt a nyelvet.

— Nem francia? Nem beszél francziául? kiáltottak fel a szülők. Hát milyen nyelvre oktatta ön a mi gyermekeinket?

— Én az én szülő-földem egyik tájszólására fogtam a növendékeimet. Norvegiába való vagyok s annak déli részében születtem.

Fölhasználva az elképedést, melyet kijelentése elő idézett s mely úgy csapott

le a családra, mint a villám: a fiatal ember gyorsan távozott, czók-mókját nagy hirtelen össze szedte s miután fizetését épp az előző napon kapta meg, nem volt egyéb teendője, mint vállára kapni a holmiját, a faluba menni, egy telegát¹ befogatni s behajtatni a legközelebbi városba. Hirt se hallottak többé felőle. A kétségbe esett s felbőszült szülők pedig ezen felsülés után soha többé nem fogadtak francia nyelvmestert, mert féltek, hogy jövőre tán a kokin-kinai vagy pápua nyelvre oktatja a három gyereket valami oda vetődött nyelvmester.

Pravaz Henriette francia eredetije után fordította
May Imre.

¹ Ezen hozzánk a tótság révén elszármazott szónak magyar egyértékese a »taliga«, melyet egy kissé erőszakos honi tudós a »toló iga« össze-tételéből állítja eredetnek. *F. b.*

INNEN-ONNAN.

Hol van a legegészségesebb levegő?

Dr. Bunge orosz orvos szerint az éjszakai sark vidékén. A kiváló tudós megállapította, hogy a tüdő-beteg utasok, mihelyt a sark-vidékre érkeznek, azonnal jobban érzik magukat. Ennek oka az, hogy ott a levegő teljesen tiszta, amit különben az is eléggé bizonyít, hogy az arra lakó emberek egyáltalában nem ismerik a ragadós betegségeket.

*

Háládatos tanítvány. II. Frigyes Vilmos porosz király egész életében hálás volt első tanítója iránt. Mihelyest trónra lépett, 25.000 tallért birtokot vásárolt neki és erről a következő levélben értesítette: »Nagyon szeretném önt meggyőzni arról, hogy mennyire szeretem, becsülöm, és szeretném megtartani azt, amit önnek, mint egykori tanítványa ígértem. Sajnos, nem mindig tezik ezt meg a tanítványok! De ez helytelen, mert a tanító élete csupa fáradság és bajlódás. A Lichterfelde-birtokot vásá-

roltam meg az ön számára. Legalább lesz egy hely, ahová elmenekülhet, ha nem izlik többé a városi élet.«

Midőn ez a tanító agg-korában megbetegedett, a király meglátogatta, még egyszer köszönetet mondott neki, amiért őt, a királyt, oktatta és megígérte, hogy pártfogásába veszi családját. Ezt az ígérteit is hiven megtartotta az uralkodó. Az özvegyet évenként nagyobb összeggel segítette s két fiának jó hivatalt adott.

*

Kinai babona. Hupey, kinai tartományban, sajátos körmenetet tartanak nagy szárazságok alkalmával. Egy kutyát ugyanis a lehető legtarkább rongyokba öltöztetnek, aztán valami szék alá kötözik és cifra ruhájú szolgákkal körül hordoztatják az egész városban. Hogy mért teszik ezt a kinaiak? Azért, mert így okoskodnak: Aki ezt a furesa körmenetet meglátja, az okvetlenül nevetni fog. Nevetni fog tehát az egész város, úgy hogy a nagy vidámság a kinai istenek figyelmét is magára vonja, s végre ők is el kezdenek nevetni. Ha pedig nevetnek, elmulik a haragjuk és megengedik a felhőkben lakó sárkányoknak, hogy esőt gyűjtsenek. Látjátok, ilyen ügyüvé teheti az embereket a babona!

*

A napernyő, mint a hatalom jelképe.

Madagaszkár szigetén él egy nép, melyet *tanala*-nak neveznek. Ezeknél vörös napernyőt csak is a király és néhány nagyon előkelő ember viselhet. A fiatalok közül a nagy törzs-főnökök fiai járhatnak vele különös kegyképen. Más ember fiát szigorúan megbüntetik, ha vörös napernyőt mer kezébe venni. Mert a *tanala*-népnél a vörös napernyő a hatalom jelképe.

AZ EVETKE.

Zöld erdőben ágról-ágra
Szökik az evetke.
Ropogtatja a mogyorót:
S magját nyeli egyre.

Vigan surran ide-oda
Hajladozó ágon.
Nincs boldogabb ő kelménél
Az egész világon.

Meglátja egy kis fiucska,
Aki arra téved:
»Gyere ide kis mókuskám,
Ugy szeretlek téged!

Aranyos kis kalitkában
Lesz jó puha ágyad,
Lágy selyemre teheted le
Iczi-piczi lábad.«

»Nem megyek én, kis pajtásom:
Jobb dolgom van itten.
Kis lakásról, eledelről
Gondoskodik Isten.

Jobb nekem itt a szabadban,
Mint kalitba zárva.
Knek nincsen szabadsága:
Boldogtalan, árva.«

Gara Ákos.

ISPILÁNGI RÓZSA.

Irta Bodonyi Nándor.

IMPIMPÁVÉ-ORSZÁGNAK királya volt az öreg Ispiláng. Birodalmának határai lenyultak egész a viasz-patakig. A viasz-patakon meg a nagy szurok-tavon tul kezdődik a Senki országa.

Arról volt híres ez az ország, hogy annak nem volt se királya, se törvénye. Azt tehette mindenki, amit akart.

Valahány rossz embere volt a világnak, az mind itt verődött össze.

De a rosszak közül is kivált a Téglalábu vad kanász. Ez volt köztük a legnagyobb gonosztévő. Azt beszélik, hogy ludvérc van a hóna alatt, s e miatt nem árthat neki sem a golyó, sem a kés.

A veszperémi vármegye-háza udvarán megtette azt a tempót, hogy tüzes vaslapokon sétált végig. Azért nevezték el Téglalábunak.

Elég baja volt miatta szegény öreg Ispiláng királynak. Mert hogy annak az országa meg arról volt nevezetes, hogy ott voltak a legjobb törvények.

Nem is fordult elő ott soha semminémű kihágás. Minden ember tudta a maga dolgát s tette, mint a parancsolat.

De csak addig tartott ez így, míg az a gonosz Téglalábu oda nem kapott. Hogy mi csalogatta őt oda? Azt is elmondom.

Hát az Ispiláng királynak volt egy gyönyörű nagy arany-makkos erdeje.

Abban az arany-makkos erdőben temett az az arany-makk meg ezüst cserfalevél, amit sok városi ur a gallérján visel.

Volt egy nagy határ szántó-földje is, azon meg csupa arany kalász termett. Persze, hogy ennek is akadt vevője mivel hogy némely ember meg az arany kalászt szereti jobban.

Volt neki végre tizenkét darab libája. Annak a tizenkét libának csupa merő aranyból volt a tolla.

De már ezeket az arany tollakat nem adta el az öreg Ispiláng. Hanem ha meghallotta, hogy itt, vagy amott valami híres nevezetes könyv-író ember van, annak csupa tisztesség-adásból küldött egy-egy arany tollat ajándékképen.

Igy hát nem is esoda, hogy a világ valamennyi ujságjában csupa jót irtak Pimpimpávé-ország királya felől.

Az a tizenkét arany-tollu liba esztendő-ről-esztendőre sem fogyott, sem szaporodott. Az Ispiláng király egyetlen lánya volt a pásztoruk, a szeder-szemü Rózsika.

Napról-napra kihajtotta libáit a legelőre. Zöld pázsiton, kavicsos patak partján, hajladozó sir-füzek árnyékában eljátszogatott a többi liba-pásztor pajtásaival.

Az a gonosz Téglalábu eleinte csak a makkos-erdei tilalmasba eregette bele a nyáját. Csupa szurtos szőrü vad-disznóbul tellett a kondája. Ezek a vaddisznók föllegették az arany-makkot, letaposták a fiatal hajtásokat, az egész erdőt összevissza túrták-fúrták.

Hiába küldte utána katonáit az Ispiláng király. Mikor neszét vette a bajnak, a Téglalábu felkapott az egyik vadkan hátára, s úgy elinált, hogy nyomába sem értek neki.

Ha meg valami hegy-szakadékban megszorították, úgy hogy nem volt menedéke semerre, hát a szájába dugta a két ujját, össze füttyentette a csordáját, s azok a vad-disznók letépték lovaikról a katonákat; a Téglalábu meg mind bele hajigálta őket a szurok-tóba, ahonnan egy sem tudott kieviczkelni. Ott falták föl őket a Téglalábu disznai.

Később már az arany-kalászos mezőre is rákapott. Siralom volt elnézni, hogy

micsoda pusztitást tettek ott a disznai! A szép arany-kalászos vetést mind legázolták, (Lásd a képet a 301. lapon.) a ragyogó kalászokat a sárba tiporták.

Szegény Ispiláng király már üldözni sem merte; ott is ő vallotta kárát; rendesen ott veszett néhány száz katonája.

Pedig a nagyobbik csapás még hátra volt.

Az Ispiláng király szeder-szemü Rózsikája ott őrizgette libáit a zöld pázsiton, a kavicsos patak partján, hajladozó sir-füzek árnyékában.

Eljátszogatott a többi liba-pásztor pajtásaival. Csengve hangzott a vig nóta:

Ispiláng, Ispiláng!
Ispilángi Rózsa!
Rózsa volnék, piros volnék,
Péncz volnék, pörögnék,
Karika volnék, fordulnék!
Kék selyem rosta,
Két garas híjja,
Szeder-szemü szép Rózsika
Fordulj angyal-módra!

Ki is fordult angyal-módra a sorból a szeder-szemü szép Rózsika. Hanem aztán ugyancsak elállt ijedtében szeme-szája! Tulnan a liba-legelőn, a susogó nádas zombékjai közül, rőfögve rontott elő a Téglalábusnak a vad kondája. Tizenkét borzas sertéjü vadkanon robogott elő tizenkét zsvány. A Téglalábu volt köztük a vezér. Oda vágta egyenesen a liba-nyáj közé. A többi liba, amint neszét vette a bajnak, felriadt, elrepült. De az arany-tollu libák nem birtak elrepülni, mert hogy nehéz volt rajtuk a sok arany.

A tizenkét zsvány mindegyike felkapott egyet-egyet; aztán illa berek, nádak, erek! . . . vissza a zombékos ingoványnak!

Szegény szeder-szemü Ispilángi Rózsika sirva kérte vissza a libáit. Hiába volt

minden esenkedése. A Tégla-lábu röhögve szólt vissza a vágató vadkan hátáról:

— Tiszteltetem az édes apádat! A legaranyosabbik libájáért is eljövök. Téged is elviszlek még, téged is feleségemmé teszlek még, szeder-szemű Ispilángi Rózsa. Készüljetek hozzá: nem sokára nálatok leszek leány-nézőbe!

Gyászba borult erre a hirre az egész Pimpimpává birodalom! Az öreg Ispiláng király nem sajnálta már sem az arany-makkos erdejét, sem az arany-kalászos vetését, de még az arany-tollu libáit sem: csak az egyetlen leányát siratta éjjel-nappal.

Tudta, hogy a Tégla-lábu szavának áll.

A SZÉP ARANY-KALÁSZOS VETÉST MIND LEGÁZOLTÁK. (Lásd a 300. lapon.)

Nosza minden bástyára új ágyukat, minden örtoronyba új katonákat rakott.

A kapusnak meg kiadták kemény parancsolatban, hogy senki teremtet léleknek a lánczos kaput le ne eressze.

Száz alabárdos őrizte a szeder-szemű Ispilángi Rózsa ajtaját éjjel és nappal.

De ez mind hiába való munka lett volna, mert hát mindenki tudta, hogy a vadkanásznak még gyerek-korában felvágta az anyja a hüvelyk-ujját, aztán négy levelű lóhere szárát tette bele a sebbe. Bekötötte, be is forrott a seb. A négy levelű lóhere meg még ma is ott zöldel az ujjában. Ha azzal a hüvelyk-ujjával megérinti

a legerősebb vas-zárat, nincs az a furfangos lakat, amely az első nyomásra föl ne pattanna tőle. Fal reped, kő-bástya omlik egyetlen egy érintésére.

Mondom, hiába való munka lett volna mind ez a nagy vigyázat, ha valami dolog nem kerekedik közbe.

Az kerekedett közbe, hogy a Csalamádé Miskának, aki akkor épen Tatárországban járt a regementjével, kiadták az obsitot.

A generálisa oda hívta maga elébe és így szólt hozzá:

— No fiam, letellett az időd. Leszolgáltál kilencz esztendő, négy hónapot, hat napot. Itt a szabadság-leveled, elmehetsz. Obsit — amerre a nap süt.

Csalamádé Miska csak annyit kért a generálistól, hogy a lovat meg az aczél fringiját ne vegyék el tőle.

— Jól van fiam, mondta a generális. Hü katona voltál, derüben-boruban, harcban-háboruban a zászlód becsületéért mindenkor kitettél. Lovadat, fringiadat minden rajtad valódat neked adom.

(Vége következik.)

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Elszaporodott farkasok.

Franciaországban, mintegy

200 évvel

előzettel elszaporodtak a farkasok. IV. Lajos király uralkodásának vége felé, Pontarlier helység közelében, egy téli estén, dragonyos-csapat haladt át az erdőn. Egyszerre csak óriási farkas-csorda támadt a kato-

nákra. A dragonyosok karddal, puskával védekeztek. A vad-állatok közül néhány százat elpusztítottak, de számuk csak nem akart apadni. Az erdő egyre nagyobb mennyiségben ontotta őket. A szegény, szerencsétlen katonák nem tudtak végre ellen-állani. A farkasok lovaikkal együtt széttépték és felfalták őket. Azt a helyet, ahol ez a szerencsétlenség történt, kereszt jelöli meg, a felírása elmondja a rettenetes küzdelem részleteit is.

FELADVÁNY.

Gyűjtsetek oly szót (és nem neveket), amelyeknek visszajáról olvasva is van értelmük. P. o. vén — név; sav — vas; stb. Aki legtöbb ilyen szót küld be, jutalomképp nyeri »Forgó bácsi könyvtára« egy kötetét.

Megjegyzem, hogy az összetett mássalhangzókat, (gy, ny, ly, stb.) visszajáról olvasva is érvényesek. Mint p. o. ebben a szóban: **ragya — agyar.** F. ö.

A beküldők jelöljék meg számmal is, hogy hány szót gyűjtöttek össze.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 17-dik számában közölt láncz-rejtvény megfejtése:

SZ	Á	R	= minden virágnak van
P	O	R	= az uton található
B	Á	N	= Horvátország feje
A	D	Ó	= minden ember fizeti
I	R	Ó	= a tejnek egyik terménye
Á	GY	U	= háboruban szerepel
E	R	Ó	= feszíti az izmokat
Ó	R	A	= az időt mutatja
GY	Ó	R	= magyar város.

Helyesen fejtették meg: Kerekes Gyurka, Bayer Anti, Bakos Ilona és Katinka, Fuchs Sándor, Schneider Viktor, Endrényi István, Löbl Mór Ernő, May Imre, Csatóry Jani, Haksch Mariska, Scholtz Aranka és Ilonka, Altstock Hugo, Strasser testvérek, Weisz Elza, Pollacsek

Alice és Margit, Glück Margit, Dlauhy Ferencz és Guido, Garai Luiza és Mancozi, G. Hunyady Ferencz, Balassa László és Béla, ifj. Medveczky Károly, Jantsits Bandi, Antóni Adolf, Nagy Etelka és Tibor, Varga Ila, Müller Pista, Árva Erzsike, Jeszenszky Miklós, Koller Sárka, Kövesi testvérek, Pisó Elvira és Valika, Tomascsek testvérek, Jurenák Gizzi, Ledermann Simon, Csau-scher Mariska, Gonda Dezső és Mariska, Riedl Gyula, Kiss Géza és Jenő, Barta Ödön, Borhy Margit, Csics Rózsika, Keresztszeghy Zoltán, Mérey Dalma, Politzer István, Feilitzsch Cécile, Lipcsey Teréz és Adám, Flór Annicza, May Margitka, Dapsy Klemi, Kazy Péter, Ruhig Flóra, Hanvai Ilonka, Marsovszky Etelka, Hajcsi Rózszi, ifj. Nónay Dezső, Ranschburg Béla, Földvály Géza, Jákó Margit, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Aninger Sasa, Klára és Jolán, Frankl Lilly, Jurenka Irén, Cherrier Péter, Herzfeld Tónika, Jolán és Guszti, Németh Margit és Zsófia, Perényi Józsa, Beke Bertó és Gyula, Epstein Erzsike, Landgraf Dezső, Gerber Erzszi, Klára és Magda, Herz Ervinke, Dominigg Ilonka és Erzsike, Bakos László, Gombai Piroška és Ferike, Fritz Imre és Margit, Knebel Riza, Andrényi István, Szöhner Tivadar, Prepeliczay Jenő, Schreiber Olga, ifj. Toldy Lipót, Csongrády Ilona és Attila, ifj. Benedek Elek, Hibay Irénke, ifj. Schiller Miklós, Forgó Bandi, Sinkovits Clarisse, Milutinovits Corinna, Radocza Andor, Löwensohn Henrika, Wittenberger Erzszi és Ella, Kelemen Ernő, Vidonyi Ilonka és Sándor, Pap Lilike és Gizike, Csépany Béla, Liebstein Erzsike és Cara, Préger Aurél, Roboz Atala és Elza, Asztalos József, Liska László, Wurm Betty, Hatschek Adrienne, Blau Arthur (részben), Weisz Frida és Andor, Weisz Jetti, Pecz Erika.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Endrényi József Szegeden, kinek a jutalom-könyvet, (*Rüstig Zsigmond, az új Robinson*). Irta: *Marryat*, a magyar ifjuság számára lefordította Dr. Dulácska Géza, 94 képpel, kemény kötésben.) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Balassa László és Béla, Jeszenszky Miklós, Koller Sárka, May Margitka, Ranschburg Béla, Rosenberg Erzsike és Irmuska, Epstein Erzsike, Török Mórca Vilma, Reismann Armin, Gombai Piroška és Ferike, Richon Mariska, Lichtner Sanyi, Csongrády Ilona és Attila, Schill László.

A FOGAS KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 293. lapon.)

1. Hajó. — Tojás. — 3. Jég-csap. — 4. Holló.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Barzso Kálmán. A hattyu-dal persze csak mese. Az igaz, hogy költői szép: elképzelni azt a pompás madarat, midőn végét közeledni érezvén, mind magasabbra száll, édesen énekel s aztán holtan bukik alá a földre. A hattyu csak úgy gágog és geggen mint atyjafia a lud s édes dalnak az elzengésére képtelen. A kis tréfát besoroztam. — „A kis aranyos.“ (F. M.) Megjelen. De hogy minta-képe, Roszcsont Ferke, már nem sokára beállít: a folytatását őszre kérem, mivel sok a már elfogadott kézirat. — **Rumberg Károly.** Az a te buzgalmad, hogy halom-szám küldesz verset, prózát, rejtvényt, adomát s több effélet, kedves tudomásomra szolgál; de közölni csak úgy közölhetem, ha teljes biztosságot nyújtasz arra nézve, hogy azok soha másutt még nem láttak napvilágot. Közben nem lesz ártalmadra, ha szebb írásra törekedsz. — **Herz Erzsike.** Hát neked is hiába prédikál a »Forgó bácsi 10 parancsolata«? Olvasd át figyelemmel s akkor meg fogod érteni, hogy kéréseddél a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod. — **Hatschek testv.** Legjobb az íyet a lap vételekor elintézni. Hiszen minden napra csak esik egy pár szabad órátk. A megfejtésre a 10—12 nap csak elég idő? — **Bakos Laczi.** Nem jó a rejtvény, mivel a pótló betűt érthető szóhoz kell csatolni. Már pedig ennek, hogy: *Ima, rsó*, nincs értelme. — **Haksch Mariska.** Főlöszleges aggodalmak. Ha fogyatékos rajzban vagy csak utasítással is, számos rejtvény érkezik hozzám. A »Bajból bajba« cz. elbeszélést rögtön megindítom, mi-helyt a hozzá való rajzok elkészülnek s a most folyó befejeződik. — **Büchler testv.** Nincs az a szerencse, melynek egy kis árnyéka ne volna; és nincs az a szerencsétlenség, melyben egy kis szerencse ne volna. Így járt Jenő is, aminek örvendek. — **Fekete Irénke.** Junius végéig itthon lelsz. El is várom, hogy meglátogass. — **Blau Arthur.** Fordulj a kiadó-hivatalhoz, de ne olyan hanyag írásu levélben. — **Strasser testv.** Vagy későn érkezett, vagy, ha meg nem jelent eddig, nem is kaptam meg. A kiadó-hivatalnál igazoljátok, hogy előfizetők vagytok s ekkor a kedvezményben ti is részesültök. — **Radocza Andor.** Kérésed nem rám tartozik, hanem a kiadó-hivatalra. De már az rám tartozik, hogy megkérdezzem tőled: mi okbul írsz te czeruzás levelet, amit csak betegség esetén engedek meg az én kis olvasóimnak. Te pedig, ugy-e bár, friss egészségnek örvendesz. — **Sinkovits Clarisse.** A kiadó-hivattalal kell tisztába hoznod. — **Molnár László.** Agyon nyakgatott név. Mászt válassz. — **Richon Mariska.** Már csak

ugy lesz, amint gyanítod. Hiszen mentül számosabban fejtitek meg, annál szivesebben veszem. — **Hajdú Mariska.** Szabatosan meg van szerkesztve. Csak hogy a »Kis Lap« újabb olvasói honnan ismerjék azt a régiebb közleményt? S így bizony, még ha rá is jönnének a nyitjára, nem tudnák: mit értsenek rajta? A csinos írásodat örömmel olvastam. — **Marsovszky Etelka.** Más az érdeklődés, más a kíváncsiság. Érdeklődni pedig valami még nem is létező iránt nem is lehet. Különb: majd megvállik. Annyit azonban meg-sug-hatok, hogy a jövendő még jobban fogja megnyerni a tetszésedet. A piczi virágot köszönöm, meg hogy a nevem körül olyan ügyes koszorut rajzoltál. — **Lipesey Teréz és Ádám.** Jeles apátok révén, kinek barátságával dicsekedem, rég ismerlek. Egyszer D. bácsival meg is látogathatnátok, mert hiszen ő minden nap megy el az ajtóim előtt. — **Politzer István.** Hejh, ha az ilyen idő-közi kedves kirándulásokra rá érnék! De hát egyszer a te Miki lovadon nem jönnél Budapestre? — **Schneider Victor.** Ügyes, közlöm is. — **Liebstein Erzsike és Cara.** Szivesen fogadom a rajzokat. — **H. B. Unalmas.** Kéziratát egy héten belől tessék elvitetni. — *Több levélről a jövő számban.*

GYÁSZ.

Ha minden időben fájdalmasan esik el-elbucsuztatnom egy-egy kis hivemet, a ti társatokat a *Kis Lapban*: mennyivel fájdalmasabban esik ez a zsendülésnek, a feltámadás, a rügy-fakadás, a meg-ujhódásnak idején! A mult hó 8-án s a most folyónak 4-én halt meg két olvasó társatok. Amaz Rima-Szombatban 24 napi kinos szenvedés után, életének 15 tavaszán:

Soós Jenő Ferike.

A másik itt Budapestben:

Kovács Erzsike.

Vegyük ki részünket a szerető szülék, a gyöngéd testvérek és rokonok gyászából és imádkozunk az ifju halottak üdvösségeért. Sirjok hantjai fölött soha el ne hervadjon a hű emlékezés virága!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.